

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Ἡ Γιζέλα, ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ, μὲ τὴ χρυσά μαλλιά, ἀνομιητὴ σμένη στὸ μαρμαρένιο πεζοῦδι τοῦ ὑπαλκοῦντοῦ της, κίτταξε στὴ θάλασσα, ποῦ εἶχε τὸ φωτεινὸ σμαραγδένιο χροῖμα τὸν ματιῶν της, τὴν κίτταζε καὶ σκέφτοταν :

— Ἀχ, Θεέ μου, σὲ ποιὲς ἄραγε ἀγνοοῦστε καὶ μαγικὲς χῶρες νὰ ὀδηγῇ ἡ πρῶσιν καὶ φωτεινὴ αὐτὴ θάλασσα : Πῶς ἤθελα νὰ ἐρχόταν ἔξωρα μὲ τὸ πλοῖο τὸν ἕνα βασιλοῦλο ἀπὸ τὶς ἀγνοοῦστες αὐτὲς χῶρες, καὶ νὰ μὲ πῆγαινε στὴ μακρινὴ τοῦ πατρίδα!... Ἀχ, θάλασσα, θάλασσα ἀπέραντη, πάντα ἕνα μυστήριό μὲ εἶσαι γιὰ μένα : Δὲν θὰ ταξιδεῖρω ποτὲ ἀπάνω στὰ σμαραγδένια σου κλάτη : Δὲν θὰ μὲ πᾶς κεὶ στὲς χῶρες τὶς μακρινῆς, ποὺ τίς βλέπω κάποτε μέσα σὸννεῖρό μου :

Μά, καθὼς τὰ συλλογιζόταν αὐτὰ ἡ χρυσομάλλη βασιλοπούλα, εἶδε ἕνα μικρὸ πλοῖο νὰ σιμῶνι πρὸς τὴν ἀγορμαλιά. Μέσα σ' αὐτό, ἀνάμεσα σὲ στρατιώτες, εἶδε νὰ στέκεται αἰχμάλωτο, μὲ ἀλυσίδες βαρεῖες στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, ἕνα παλληκάρι, Γουαγμαμένη ἡ Γιζέλα, ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της. Κι ὁ βασιλιᾶς διατάξε ἀμέσως νὰ ὀδηγήσῃ μισροστὰ τὸν αἰχμάλωτο. Τὸν ἔφεραν λοιπὸν οἱ στρατιώτες, ἔτσι ἀλυσσοδεμένω ὡπως ἦταν, μισροστὰ στὸ θρόνο τοῦ βασιλιᾶ. Διότι αὐτὸν βασιλιᾶ, σ' ἕνα θρόνο χαμηλότερο, καθόταν ἡ ἔσθηθ βασιλοπούλα. Ὁ αἰχμάλωτος ἦταν πολὺ νέος καὶ πολὺ ὠραῖος. Φανόταν νὰ εἶνε ἀπὸ γενεὴ βασιλική, εἶχε βλέμμα περηνόμο καὶ κομοστασια μὲγαλόσχη καὶ ἐπιβλητικὴ. Προχώρησε πρὸς τὸν βασιλιᾶ, σέροντας τὶς ἀλυσίδες του, καὶ τὸν κίτταξε ἄφοβα καὶ περηνόμο.

Τότε ὁ βασιλιᾶς θύμωσε καὶ τοῦ εἶπε : — Τί ἔργοῦσε στὰ δικὰ μου τ' ἀγορμαλιά, ὦ ξένη : Πῶς τόλμησε νάρθῃς ὡς τίς δικές μου θάλασσες, δὲν ἔξερες διὰ τὰ πλοῖα μὸν φυλάει τίς ἀκτέες τῆς χῶρας μὸν καὶ δὲν ἀφήνουν κανένα ξένο νὰ τις πλησιάσῃ : Δὲν ξέρεις διὸ εἶμαι ἐγὼ ὁ βασιλιᾶς ὁ παντοδύναμος δλων ἀπὸ τοῦ βασιλείου, καὶ τρέμων ἔσαι περηνὸν κοντὰ ἀπὸ τὰ σπέρμα μὸν :

— Κι' ἐγὼ, βασιλιᾶ μου, εἶπε ὁ αἰχμάλωτος, εἶμαι βασιλιᾶς τῆς θάλασσας. Τὸ βασιλείο μὸν εἶνε ποὺ μὲγάλω ἀπὸ τὸ δικὸ σου.

— Ἐγὼ, εἶπε ὁ βασιλιᾶς, ὀρῶ μοῦ περισσότερους ἀνθρώπους τῆς γῆς.

— Κι' ἐγὼ, ἀποκρίθηκε ὁ αἰχμάλωτος, ὀρῶ τὰ κίματα, ποῦ εἶνε πολὺ περισσότερα καὶ πὺ γρηγορα ἀπὸ δλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Οἱ ἀνεμοὶ εἶνε στίς διαταγές μου, ἡ θύελλες καὶ ἡ καταγίδες εἶνε ὁ βοηθὸί μου. Τὸ πλοῖο μὸν νικεῖται καὶ τὰ πὺ ἄγρια κίματα. Δὲν παύω στὴν γῆ, παρὰ μόνω γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ αὐτὴν ὅ, τι μοῦ ἄρεσι. Ὅταν πεθάνω, οἱ σύντροφοί μου δὲν θὰ μὲ θάψουν μέσα στὸ μαῖρο χῶμα. Μιά βάρκα κλειστὴ θὰ εἶνε ὁ τάφος μου. Καὶ νερὸς θὰ γυρῶ ἀπὸ θάλασσα σὲ θάλασσα.

— Κνωρίζω τὸν ἀνέμον καὶ τὸν κίματον, φώναξε ὁ βασιλιᾶς, πειρατὴ, ἀρχηγὲ ληστῶν τῆς θαλάσσης, εἶσαι αἰχμάλωτός μου πετὰ καὶ μορῶ νὰ σὲ κάνω ὅ, τι θέλω....

— Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ μὲ σκοτώσης ! ἀπάντησε περηνόμοκα ὁ νέος.

— Τότε, εἶπε ὁ βασιλιᾶς, θὰ σοῦ κάνω κάτι χειρότερο. Θὰ σὲ κρατήσω γιὰ πάντα σκλάβο μου, βαρετὰ ἀλυσσοδεμένω.

— Ἐνα ἐλεύθερο ποῦλι, εἶπε ὁ ξένος, ἔξω κατορθῶνι νὰ ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερία του, ὅταν πασητὶ αἰχμάλωτο, ἢ σπάει τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὰ σίδερα τοῦ κλουβιοῦ του !

Κι' ἔτσι, ὅπως τὸ εἶχε πεῖ, ὁ ὠραῖος αἰχμάλωτος κατώρθωσε νὰ σπάσῃ μιά μερὰ τὰ δεσμὰ του καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ του.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτό, ὁ βασιλιᾶς ἔβριε ἔξω φρενῶν ἀπ' τὸ θυμὸ του. Μά ἡ κόρη του, ἡ Γιζέλα, λυπητικὴ ποῦ.

Ἡ χρυσομάλλη βασιλοπούλα ἦταν τετὰ μελαγχολικὴ καὶ σιωπηλὴ καὶ κίτταξε ἀναστενάζοντας τὴν θάλασσα. Γιὰτὶ ἡ ὀραία βασιλοπούλα δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὸν ὄρασι πειρατὴ, ποῦ φερόντας, εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὴν καρδιά της.

Μά ὅταν μιά μερὰ ἡ βασιλοπούλα πῆγε νὰ προσευχηθῇ στὴν ἐκκλησία, τὸν εἶδε ἔξωρα μισροστὰ της. Θέλησε τότε νὰ φηγῇ μακρὰ του, μὰ ἐκεῖνος τῆς εἶσε γλυκά :

— Μὴ φερόνης... Δὲν θὰ σοῦ κάνω κακὸ, ὀραία κόρη !
— Δυστυχισμένε, τοῦ φώναξε τότε ἡ βασιλοπούλα, γιατί δὲν ἔφυρες ἀπὸ τὸν τόπο μῶς : Δὲν ξέρεις διὸ ὁ πατέρας μὸν σὲ κινηγάει γιὰ νὰ σὲ σκοτώσῃ ;

— Εἶχα φύγει, ἀπάντησε ὁ νέος, ἀλλὰ ξαναγύρισα.
— Γιὰτὶ ξαναγύρισε ; ὀρώσῃ ἡ Γιζέλα, συγχαμμένη.
— Γιὰτὶ ἤθελα νὰ σὲ ξαναἰδῶ ! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ πειρατὴς.

Τότε ἡ βασιλοπούλα ἄρχισε νὰ τρέιη ἀπὸ τὴν χαρὰ της καὶ τὸν τρομοῦ της συγχρόνως. Ἦταν ὠλήθεια τρομερὸς νὰ μιλῇ μέσα στὴν ἐκκλησία, αὐτὴ ἡ χριστιανή, μ' ἕναν ἑθελόλητο, μ' ἕναν πειρατὴ !... Μά ἦταν ἐπίσης ὀλογοῦ, ἦταν τόσο γλυκὸ ν' ἀκούη ἀπὸ τὰ χεῖλῃ τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ συλλογιζόταν ἀκαταπαύστως πὺς κινδύνεινε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τὴν ξαναἰδῇ.

Στὸ τέλος ἡ Γιζέλα εἶδε στὸν πειρατὴ :

— Δὲν πρέπει νὰ μὲ σκεφτομαι, ὦ ξένη... Ὅπως κ' ἐγὼ πρέπει νὰ σκεφτομαι ἐσένα.... Εἶσαι εἰδωλόμορτος καὶ εἶμαι χριστιανή.

— Ἐλα μαζί μου, τῆς εἶπε τότε ὁ νέος πειρατὴς. Οἱ θεοὶ μὸν θὰ εἶνε θεοὶ σου, Ἡ θάλασσα θὰ εἶνε τὸ βασιλείο σου καὶ θὰ σ' ἀγαπᾶ, ὅσο ἀγαπᾶ κ' αὐτὴ ! Ἐλα μαζί μου, πανόμορα ξένηθ, βασιλοπούλα... Σὲ ἀγαπᾶ. Τὰ μάτια σου τὰ σμαραγδένια μ' ἔχουν μαγένη. Δὲν μποροῦσα νὰ τὰ ξεχάσω οὔτε στιγμῃ... Μὲ τραβῶνε περισσότερο κ' ἀπὸ τὴ θάλασσα ἄεμα....

— Τότε, εἶπε ἡ βασιλοπούλα, ἂν τὰ μάτια μὸν σὲ γοητεύουν πὺ πολὺ κ' ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀπαρνήσου τὸν θεὸ σου καὶ λάτρεψε τὸν δικὸ μὸν θεὸ, γιὰ τὴν ἀγάπη μου.

— Οἱ δικοὶ μὸν θεοί, ὦ κόρη, εἶνε ἄγριοι καὶ δυνατοὶ σὰν τὰ στοιχεῖα τῆς θάλασσας...

Ὁ δικὸς σου θεὸς ποῦς εἶνε ;

Ἡ Γιζέλα ἔδειξε τότε στὸν νέο πειρατὴ τὴν εἰκόνα τοῦ μικροῦ Χριστοῦ, στὸ βάθος τῆς ἐκκλησίας.

— Ὁ δικὸς μὸν θεὸς, τοῦ εἶπε, εἶνε αὐτὸ τὸ μικρὸ παδάκι... Εἶνε ὁ Χριστὸς, ποῦ ἀγαπᾶ δλους ἔχουν ἀγνή καὶ τρυφερὴ καρδιά, σὰν τὴν καρδιά ἐνὸς παιδιοῦ...

— Καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ σκληρὸς πειρατὴς. Γιὰ τὴν ἀγάπη σου θὰ προσκινήσω τὸ θεὸ σου καὶ θ' ἀλλάξω καρδιά... Ἡ καρδιά μὸν θὰ γίνῃ γιὰ σένα ἀγνή, τρυφερὴ καὶ δειλὴ, σὰν τὴν καρδιά ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ.

Θὰ πείσω, ἐγὼ ὁ σκληρὸς κ' ὁ ἰτερήμονος, στὰ πόδια τοῦ πατέρα σου καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὲς ἐνόση. Καὶ ποτὲ πετὰ δὲν θ' ἀφήσω τὸν σὲντροφό μου νὰ περηνόσῃ στ' ἀγορμαλιά τῆς χῶρας σας. Θὰ γίνω ἀπὸ ἐχθρὸς φίλος καὶ σῆμαχος τοῦ πατέρα σου.

— Φοβᾶμαι, εἶπε ἡ βασιλοπούλα, τὴν ὀρηγὴ τοῦ πατέρα μου. Γι' αὐτὸ ἂς τὸν παρακαλέσουμε καὶ οἱ δνὸ μαζί. Ἐτσι, ἢ θὰ μᾶς σκοτώσης καὶ τὸν δικὸ ἢ θὰ μᾶς εὐλόγησῃ καὶ θὰ παντρευτοῦμε.

Ἐτσι, ἀλληλοκρατοῦμενοι ἀπὸ τὸ χεῖρ, ὁ νέος πειρατὴς καὶ ἡ βασιλοπούλα, πῆγαν στὸ παλάτι.

Ὁ φρονὸς ποῦσσεκε στὴν πόρτῃ αἰθουσῶν τοῦ θρόνου, μόλις εἶδε τὸν πειρατὴ, τράβηξε τὸ μὲγάλω σπαθὶ του. Μά ἡ Γιζέλα διατάξε νὰ παραιμερισι κ' ἔτσι πῆγαν καὶ γονάτισαν μπρὸς στὸ βασιλιᾶ.

Στὴν ἀγχή ὁ βασιλιᾶς ἀπόρησε καὶ ὀργιστικὴ φοβερά, βλέποντάς τους καὶ τοὺς δνὸ μαζί. Ἄλλ' ὅταν ἄρχισε νὰ μιλᾷ ὁ νέος, ἡ καρδιά του μαλακώσε.

— Μεγάλω βασιλιᾶ, εἶπε ὁ νέος, δὲν εἶμαι ἕνας κοινὸς κομορσῶς. Ὁ πατέρας μὸν εἶνε βασιλιᾶς, κάτω στίς χῶρες τοῦ Βορρῆ. Ἀπὸ πατὴρ μικρὸ μὲ τράβηξε ἡ θάλασσα... Εἶμαι ἀρχηγὸς δλων τὸν πλοῖων ποῦ διαβαίνουν μακρὰ, πέρα ἀπὸ τίς δικές σου θάλασσες. Σοῦδειξα ὅ, τι μπορῶ νὰ σπάσω καὶ τὰ πὺ βαρετὰ δεσμά... Ἄν μὲ σκοτώσης, οἱ σύντροφοί μὸν θ' ἀγριέψουν δταν τὸ μάθουν, καὶ θὰ λελητήσουν τίς παραβαθιάσεις χῶρες σου. Εἶνε ἀτρόμητοι καὶ δυνατοὶ, ὅπως εἶμαι κ' ἐγὼ, καὶ θ' ἀναγκασθῆς νὰ πολεμήσης μαζί τους... Ἄν μοῦ δώσεις τὴν καρδιά σου, θὰ γίνωμ δλοι φίλοι σου, καὶ ποτὲ κανένα ἐχθρικό καρδὸ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ στίς ἀκτέες τῆς χῶρας σου....

Ὁ βασιλιᾶς σκέφτηκε καλὰ πῶν ἀπάντησῃ ὀστερα εἶπε :

— Ὅλα αὐτὰ ποῦ λές, ὦ βασιλοῦλο τοῦ Βορρῆ, εἶνε σωστὰ. Φόνομα τὰ λόγια σου. Κι' ἀφοῦ ἡ κόρη μὸν σ' ἀγαπᾶ, ἂς γίνῃ δικὴ σου...

Τότε ἡ Γιζέλα, ποῦ γονατισμένη ἔκλαιγε σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διστήμα, χῶμογέλασε μὲ χαρὰ καὶ φίλησε τὰ χέρια τοῦ πατέρα της.

Μόλις ὁ φρονὸς εἶδε τὸν πειρατὴ, τράβηξε τὸ μὲγάλω του σπαθὶ...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALBERT JEAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΦΕΔΩΡ ΤΣΕΣΝΟΚΩΦ

ΜΙΑ μέρα που καθόμουν με τον φίλο μου Γρηγόρη στο καφενείο, ξξαψα τον ελδα να κοκκινίζει και να σφίγγει απειλητικά τις γροθιές του. Παραξευτένικα γι' αυτό και τον ρώτησα με περιέργεια: — Τι έπαθες; Τι σου συνέβη;

— Πρέπει να δώσω έναν μπάτσο σ' αυτόν έχει τον άνθρωπο, που άπάντησε και μούδειξε έναν κέρσο πουζε μετ' αυτή τη στιγμή στο καφενείο.

Κύτταζε τόν άνθρωπο που μούδειξε, τόν κύτταζε καλά, τόν άνεγνώρισα

και είπα στο φίλο μου:

— Και τί νομίζεις πως θα κερδίσει μ' αυτό; Είπε, όπως βλέπεις, τόσο εφόστος, ώστε μ' ένα μόνο χίνιμα του χεριού του θα σέ πετάξει κάτω και θα γίνεις γελοίος στα μάτια όλου του κόσμου. Άλλά τί σούκανε αυτός ο κέρσο;

—Τί μούκανε λέει; Σκούνησε χτές στο δρόμο μιά κυρία που συνώδεα και δέν γύρισε να μου ζητήσει συγγνώμην. Πρέπει να τόν άναγκάσω να μονομαχήσει μαζί μου.

— Μή ματαιοποιείς, φίλε μου. Δέν ύπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που να μωρήσει να ξεαναγκάσει τόν Φεδώρ Τσεσονκόφ να μονομαχήσει.

— Τότε ο Φεδώρ Τσεσονκόφ είνε ένας άναυδος! μου είπε θυμωμένος ο Γρηγόρης.

— Όχι, φίλε μου, ο άνθρωπος αυτός δέν είνε άναυδος. Είνε γενναίος, είνε παλληκάρσι. Κύτταξέ τον καλά και θα πισωθείς.

Ο φίλος μου γύρισε, κύτταξε τόν Τσεσονκόφ, ο οποίος καθόταν άκίνητος στο τραπέζι του αττή τη στιγμή και, παρ' όλη του τη φούκα, άναγκάστηκε να δηλογοήσει διι απανίως είχε ιδεί τόσο ύπερήφανη θλίψη ζωγραφισμένη πάνω σ' άνδρικό πρόσωπο.

Ο Φεδώρ Τσεσονκόφ είχε τó κεφάλι του γεμμένο προς τó εμπρός και κρατούσε με τó δυό του χέρια τούς κροτάφους του. Τά γαλιάνά του μάτια κύτταζαν άπληγθ τó κενόν. Μπροστά του θά περνούσαν ίσως τη στιγμή αττή σκοτεινές εικόνες, γιατί ένας οπισμός έτάρωσε από καιρό σέ καιρό τó κλωμό του πρόσωπο.

— Άλλοτε κανείς δέν θά τολμούσε να κύτταξθ τόν Φεδώρ Τσεσονκόφ μ' αυτόν τόν τρόπο, είπα τόν Γρηγόρη. Όποιος θά δοκίμαζε να τó κέρει, θά έπληρωνε τó θρόσος του αττό με τήν ζωή του.

— Τόν γνωρίζεις λοιπόν από πολύ καιρό; με ρώτησε ο Γρηγόρης.

— Από τó 1909. Ύπηρετούσαμε στί ίδιο σύνταγμα τών Μαύρων Οπισάφων. Τί ώραία εποχή ήταν εκείνη; Όλοι μές άνωμάζαν: Οί τρείς άχώριστοι.

— Οί τρείς; Ποίος ήταν ο τρίτος; — Γιά τó σου διηγηθθ τήν ιστορία αττή, πρέπει να πάμε στί γραφείο μου. Άν έπαμένεις να τή άκούσης, έλα μαζί μου.

Καθήσαμε ο ένας άντικρυ στον άλλο και άρχισα να τού διηγούμαι.

Μά ο βασιλιάς ψιθύρισε διακρύζοντας: — Έγώ όμως τί θά γίνω χωρίς έσένα, κόρη μου, χαρά τών παιτών μου;

Τότε τó βασιλόπουλο άνασηκώθηκε και είπε: — Άφου δέν μωρήεις, ο βασιλιά, να χωριστής τήν άγαπημένη σου θυγατέρα, τότε, γιά χάρι δική της και δική σου, άρνείμια γιά πάντα τήν πρώτη μου άγάπη, τήν θάλασσα, και μένω έδώ σκλάβος τής νέας μου άγάτης!...

— Άχ, άγαπημένη μου, είπε τότε ή Γκέελα, είχες δίκιο όταν έλεγες πως ή καρδιά σου θά γίνη γιά μένα τρυφερή και ύπακουη, σάν τήν καρδιά ένός μικρού παιδιού... *

Ύστερα από λίγες μέρες τ' ώραίο παλληκάρσι βαφτίστηκε και μιά χρυσοφοτισμένη Κυριακή έγιναν οί γάμοι του με τήν πανόρη βασιλόπουλα Γκέελα.

Έτσι ο άνίκητος πειρατής έγινε σκλάβος τής άγάτης και έσχασε ή ψυχή του τής θάλασσας τά μάγια. Σκλαβώθηκε γιά πάντα κι άρνείμια στή σμαραγδένια, τή φωνήνι και πύ μαγική θάλασσα, που έλαμπε και κινιούτιζε μέσα στί μάτια τής άγαπημένης του.

Σηκώθηκε πράγματι κι άγύρισάμε στί γραφείο μου. Καθήσαμε ο ένας άντικρυ στον άλλο κι άρχισα να τού διηγούμαι:

— Ναι, είμαστε τρείς πιστοί κι άχώριστοι φίλοι. Τόν τρίτο φίλο μας τόν έλεγαν Ίβάν Έθσένκο. Μόλις τελείωσε ή ύπηρεσία μας, ήταν άδύνατο να ίδη κανείς τόν ένα μας, χωρίς ν' άντικρύσει και τούς δυό άλλους μαζί του. Μπροστά στον Φεδώρ και σέ μένα, ο Ίβάν Έθσένκο ήταν σχεδόν ένα παιδί. Άνυγερός σάν κυπαρίσι, ξανθός και μ' ένα πρόσωπο που είχε μαγέψει όλα τά κορίτσια τής Πετροπόλεως.

Ήταν όμως και ζωηρό παιδί, βρανό να κέρει τες μεγαλύτερες τρέλλες. Και ξξαψα ήθε ή συμφορά. Άπρόσπη και τραγική, σάν κεραινός από ξάστερο οράνό. Μιά γυναίκα μπήκε άνάμεσα στον Φεδώρ και στον Ίβάν και από κέρει τήν ώρα οί δυό άχώριστοι φίλοι δέν συλλογίζονταν πού τίποτα άλλο, παρά πως να καταστρέψθ ο ένας τόν άλλο. Έτσι, δέν άργησαν να λογομαχήσουν. Έβρισε ο ένας τόν άλλο και ή μονομαχία μεταξύ τους ήταν πού άνατίστερη. Αττό ο μος ίσοδυναμούσε με καταστομή. Ο Φεδώρ ήταν δεινός σκοτεινής. Όταν έπαυσε στί χέρια του τó πιστόλι, ο θάνατος στεκόταν στί πλευρό του. Έκανα ο,τι ήταν δυνατόν γιά να εμπυδίσω αττή τη μονομαχία. Έκτενεια τόν Φεδώρ να ληπθθ τόν Ίβάν. Άλλά ήταν άνένδοτος.

— Σου κάνει καρδιά να δολοφονήσης αττό τó παιδί; τού φώναξα στί τέλος άπελπιμένος.

— Τού άξίζει, μου έλεε ψυχρά.

Δέν μίλησα πού, μιά μιά ιδέα κέρφισε τó μυαλό μου: Δέν πρέπει ο Φεδώρ να σκοτώθ τόν Ίβάν έτσι, σάν σκώλη. Πρέπει με κάττε τρόπο να εμπυδισθ αττό τó πράγμα, σχετικώμενος... Με είχα καλέσει κ' έμένα ως μάρτυρα στή μονομαχία. Ο Φεδώρ ήταν δεινός σκοτεινής. Έφτάσαμε στί μέρος όπου έπρόκειτο να χτυπηθθ, ήμουν άποφασισμένος να σώσω τή ζωή τού Ίβάν. Έστο κι με κατεργαρία. Πήρα λοιπόν κρυφά τó πιστόλι τού Φεδώρ και τó κανόνισα έτσι, ώστε ν' αλλάξθ ή κατεύθυνσις τής σφαίρας. Έτσι έλαπα, ήμουν βέβαιος σχεδόν, διι ή σφαίρα τού Φεδώρ, ο οποίος θά σκόπευε τόν Ίβάν στήν καρδιά, θά παρεξέλιπε, θά περνούσε πάνω από τó κεφάλι του κι έτσι ή φωνή μας θά εσώετο.

... Η κρίσιμη στιγμή έμτασε τέλος... — Ύψωσαν τά όπλα τους και σκόπευσαν...

...Κ' ξξαψα δόθηκε τó παράγγελμα. Κι οί δυό άντίπαλο μπερδύθησαν μαζί, τήν ίδια στιγμή. Μετά τόν πυροβολισμό όμως, ο Φεδώρ στάθηκε άκίνητος στή θέση του, ενώ ο Ίβάν κλονίστηκε και ένα κίμα αίματος βγήκε από τó στόμα του. Με ένα πήδημα βρεθήκαμε κι οί δυό στί πλευρό του. Ποτέ μου δέν θά ξεχάσω τή φρίκη και τήν άγωνία τού Φεδώρ, όταν βρεθήκαμε κοντά στί θύμα του. Έσώκωσε τó βλέμμα του έπάνω μου και έτραβήσε:

— Πέθανε!... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Πώς μπόρεσα να κάμω ένα τέτοιο πράγμα!... Πώς έγινε αττό!...

Τόν κύτταξα άμίλητος, χωρίς να μωρή να πώ μιά λέξη.

Τότε αττός μου έξήγησε με φωνή, πούτρεμε από τή λύπη:

— Άκουσε, φίλε μου... Δέν σκόπευα να σκοτώσω τόν Ίβάν. Ήμουν άποφασισμένος να τόν πληγώσω μόνον. Τόν έσημάδεψα λοιπόν στί πόδι... Μά, παραδόξως, ή σφαίρα τόν βροικε στήν καρδιά. Πώς μωρήει να εξηγηθθ αττό τó πράγμα;

Είχα σχεδόν παραλύσει από φρίκη, άκούοντας τά λόγια του. Έβλεπα καθαρά, διι έγώ ο ίδιος δικα σκαρβόσι τόν Ίβάν, άντι να τόν σώσω.

— Φεδώρ, σήκα επάνω, είπα στί φίλο μου, προσπαθών να τόν παρηγοήσω. Είσα έντελώς άθώος γιά τó θάνατο αττό.

Ο Φεδώρ έδύθηκε τότε τó βλέμμα του στί μάτια μου και μού είπε με βαθεία φωνή:

— Στί πτώμα τού νεκρού αττού παιδιού, σου όρκίζομαι, διι ή μονομαχία αττή θά είνε ή τελευταία μου!...

— Καταλαβαίνεις λοιπόν τώρα, είπα στί Γρηγόρη, τελειώνοντας τή διήγησή μου, γιατί ο Φεδώρ Τσεσονκόφ δέν θά μονομαχήσει μαζί σου, οποιαδήποτε κι άν είνε ή άφορμή, άσοδηποτε κι άν έπαμεινής... *

ALBERT JEAN

